

poznam. Na abiturientski veselici sem Vas že videla. Sedite!"

"Vaš pozdrav me izredno veseli. Dasi sem zasebna učiteljica, pa upam, da bomo kljub temu koleginja."

"Gotovo da! Posebno, ker vidim, da je kaj ognja v Vas. Náte cigarete!"

Alena si je prižgala in ob prvem dimu zakašljala, da so ji stopile solze v oči.

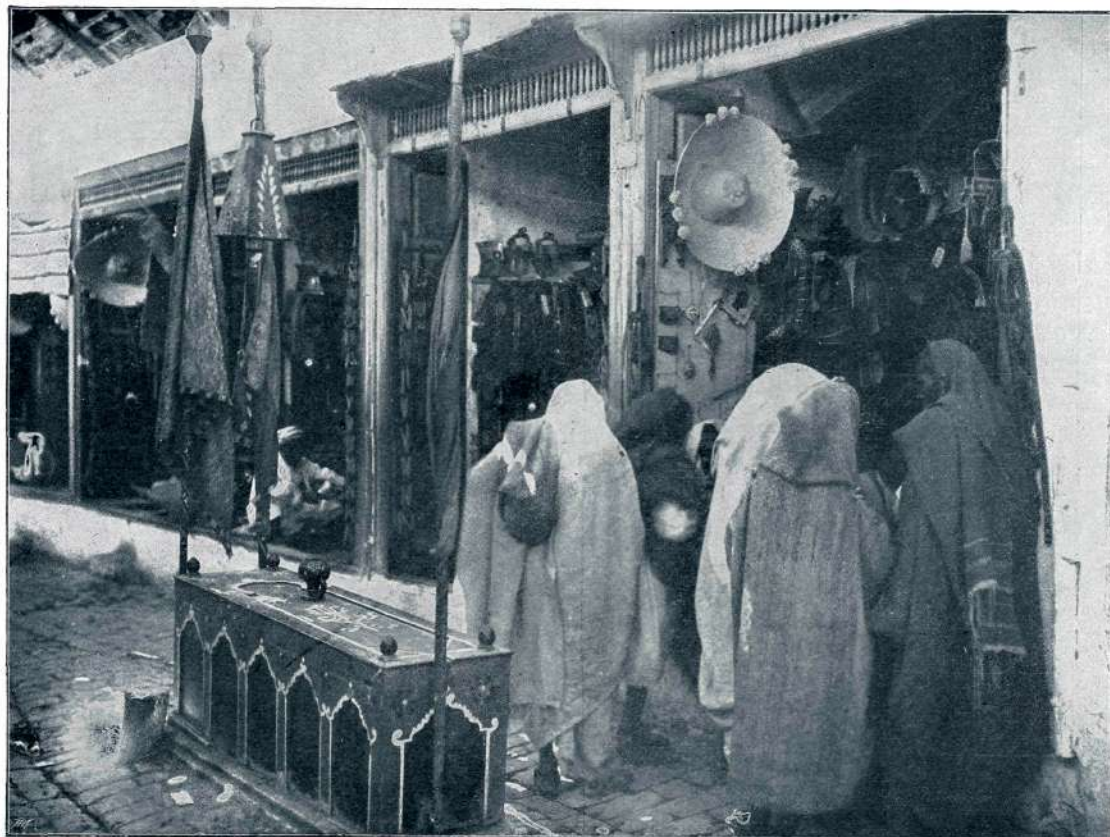
"Ne znate! Pa pustite!"

"Včasih sem že kadila, pa mi ne tekne!"

"Zato ste pa šli v Bukovje, kamor so Vam ponujali! Nič fraz, naravnost se govori! Vse vem!"

"V Bukovje sem se branila, ker je celo preveč odtrgano od sveta."

"Tako? Odtrgano od sveta —! Saj to je naš poklic! Kot učiteljica na kmetih sem odtrgana od vsega, kar se imenuje svet. Družbe nič, kruha malo več kot nič, to je svet? To je Sahara, ljuba duša, Sahara, pusta in prazna kakor zemlja pred stvarjenjem."

ARABSKE PRODAJALNICE.

"Jaz pa kadim kot Turek! Kaj hočem! Tu pod milim nebom nimam nič; če bi še cigaret in romanov ne bilo na svetu, potem obupam in se menda obesim na prvo vejo."

"Kaj v šoli ne dobite razvedrila?"

"V šoli, kaj še! Vprašam Vas, kdo se pa zarije v ta posel iz poklica, namreč iz tistega poklica, o katerem so nam deklamirali po šolah. Ali ste se Vi posvetili — to besedo je izgovorila z grozno ironijo — iz samega veselja, notranjega veselja, vzgoji nadebudne mladine, kaj?"

"Ne vem, ampak veselje pa vendar čutim v srcu."

"Popolnoma brez zabave pač niste in brez družbe tudi ne. Imate koleginja, knjige, krasne izprehode —"

"Koleginjo — imam —, pa ta ima poklic, zato ni ljubezni med nama. In izprehodi! Ali naj na stara debla trkam in se s smrekami pogovarjam, pa s tičicami, kakor princezinje v bajkah. Za take sanjarije mora biti človek nekoliko trčen, jaz pa nisem. To ni svet in to ni življenje! Vsaj zame ne!"

"Gospodična koleginja, ste rekli, ima poklic."

"Da, ima ga, kakor ga sto drugih nima. To je naš socialist! Vsaj jaz jo tako nazivam. Ste bili že pri njej?"